

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19/12/96

חברי הוועדה:

יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן.
 חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל
 חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

עדותה של העדה גב' סמואלוב נעמי - בקשה 339/96

היו"ר: היום 19.12.96. והעדויות הראשונה היא של הגברת סמואלוב
 בתיק 339/96.

אני מזכיר לך כנהוג אצלנו שעליך לומר את האמת. את כל
 האמת ורק את האמת.
 אז שמך נעמי סמואלוב.

העדה סמואלוב: נכון.

היו"ר: ועד כמה שנאמר לנו באחת העדויות נדמה לי שאת היית גם כן
 בבית חולים הדסה שבמחנה ראש העין.

העדה סמואלוב: כן.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

היו"ר: כן?

העדה סמואלוב: הייתי שם.

היו"ר: אולי תוכלי לספר לנו על עבודתך שם בעיקר על איך נתקבלו חולים מי הביא אותם? זאת אומרת אנחנו מתעניינים בילדים חולים. מי קיבל אותם ומה קרה במהלך שהותם בבית החולים. בין אם הם מתו ובין אם הם הוצאו בריאים ואיך הוצאו בריאים ולאן הוצאו.

כ.ה. קובל: אולי רק נתחיל באיזה שנים עבדת בבית החולים?

העדה סמואלוב: אני באתי לשם אחרי שגמרתי בית ספר לאחיות ב-49. גמרתי ב-10.49. אני חושבת שבנומבר באתי לראש העין. וכל הענין היה עד פברואר. אני שלוש פעמים שמה חליתי ממחלות ילדים כך שלא נתנו לי יותר לעבוד שמה. הייתי אז עוד צעירה מאד ונדבקתי בדלקת ריאות זה היה מחלה שלישית. אז כך שתוך שלושת החודשים האלה שהייתי שמה בטח איזה שלושה ארבעה שבועות בכלל לא הייתי. כך באמת הייתי שם בסך הכל זמן קצר מאד.

אני באתי שם בתור אחות צעירה. וטיפלתי בחולים. ואני מעט מאד זוכרת על משהו נוסף לזה. אני זוכרת את חדרי הילדים שטיפלנו בהם. אני זוכרת את הילדים שנתקבלו במצב נוראי בתת תזונה שזה לא יתואר דבר כזה. מלאי פצעים, וממש מצב

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מכין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

שבהדסה לא ראינו אז, לא היה לנו נסיון בדבר כזה.
 הילדים היו במצב קשה בתת תזונה במחלות. בשלשולים
 וטיפלנו בהם. טיפלנו. נתנו להם נוזלים וחיתלנו אותם
 והחלפנו אותם. והדבר היחיד מה שאני באמת זוכרת אני לא
 זוכרת שום מגע עם הורים.

היו"ר: אני אשאל אותך כמה שאלות ואת תגידי אם את יודעת או לא.

העדה סמואלוב: בסדר.

היו"ר: קודם כל אתם ניהלתם איזה רישום? כלומר לגבי כל ילד
 שנתקבל?

העדה סמואלוב: אני לא ניהלתי שום דבר.

היו"ר: אף אחד לא רשם?

העדה סמואלוב: היתה אחות ראשית שהיא כניראה עשתה את זה. אבל אני
 לא זוכרת את החלק הזה. זה 50 שנה ואני לא זוכרת את
 הפרטים.

כ.ה. קובל: היה משרד לקבלת חולים?

העדה סמואלוב: לא.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

כ.ה. קובל: לא?

העדה סמואלוב: אני לא חושבת שזה היה שם במקום. אני לא יודעת איך הם התקבלו. אני הרבה פעמים שאלתי את עצמי ואני לא זוכרת את הקטע הזה.

היו"ר: איך ידעתם איזה טיפול לתת לכל ילד?

העדה סמואלוב: כל ילד היה לו כרטיס.

היו"ר: אז כן היה רישום.

העדה סמואלוב: זאת אומרת היה על המטה מה הוא מקבל.

היו"ר: היה על המיטה כרטיס עם השם שלו ועם,

העדה סמואלוב: אני לא יכולה להגיד לך פרטים. אני פשוט לא יכולה להגיד לך עם כל הרצון הטוב.

היו"ר: טוב בסדר.

העדה סמואלוב: אני הרבה חשבת על זה בחודשים האחרונים שזה השאלה,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

היו"ר: אנחנו לא מצפים,

העדה סמואלוב: הדבר היחיד מה שאני כן זוכרת היה בכניסה חדר קטן מרובע כזה. שהמון ילדים מתו, המון. הם מתו כמו זבובים שמה. ולי זה היה מאד מאד קשה מבחינה נפשית לשאת את זה שכל כך הרבה ילדים קטנים נפטרו. הם פשוט הגיעו במצב כל כך קשה ולא החזיקו מעמד. הם לא עברו את הלילה הראשון אפילו שהם היו שם. זה אני זוכרת שתמיד היו שמה ילדים עטופים.

היו"ר: החדר הקטן היה כמו חדר מתים את מתכוונת?

העדה סמואלוב: זה היה בכניסה. וזה היה מין ריבוע כזה שהיא פתוח ראינו את זה,

היו"ר: וילד שמת שמו אותו באותו חדר.

העדה סמואלוב: היה עטוף בתוך סדין לבן אני זוכרת. היה קשור בתוך סדין לבן עטוף ומשם כל פעם היו מוציאים אותם הם לא היו נשארים שמה. זה לא היה חדר מתים. אבל פשוט שמה היה עד שהוציאו אותם למקום אחר. ואני גם לא יודעת לאן הוציאו אותם.

היו"ר: אנחנו שמענו הערכות שונות מישהו מהעדים אמר כמו שאת אמרת הם מתו כמו זבובים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

העדה סמואלוב: כן.

היו"ר: מישהו אמר שמתו שלושה ארבעה ליום אבל כמובן הוא לא התכוון שמש בכל יום מתו שלושה ארבעה.

העדה סמואלוב: אני זוכרת שיותר מזה.

היו"ר: זה רק הדגים את ההערכה שלו על כמות הילדים שמתו. את זוכרת אם לגבי כל ילד או אולי לגבי חלק מהילדים הוצאו תעודות רופא שהם מתו? את לא יודעת.

העדה סמואלוב: אני לא יכולה להגיד לך. אני פשוט לא זוכרת. אני אשקר אם אני אמציא עכשיו משהו. פשוט לא זוכרת את זה.

היו"ר: סליחה. אנחנו מבינים את המצב ולא מצפים ממך לתת תשובות על דברים שאת לא יודעת. מה שאת יודעת תגידי שאת יודעת. מה שלא אז אנחנו לא תהיינה לנו שום טענות. את לא זוכרת מי טיפל בקבורתם בהוצאתם מהמקום.

העדה סמואלוב: לא.

כ.ה. קובל: ומי הודיע למקום שממנו הם באו על פטירתם?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

העדה סמואלוב: אני לא זוכרת שום דבר בקשר לזה.

היו"ר: את לא זוכרת.

העדה סמואלוב: אני זוכרת כמה ילדים ספציפיים שטיפלתי בהם. כך שהיו, שאני זוכרת אותם. היו ילדים שבאו במצב, הכרתי שם את בעלי הוא עבד אז בתור רופא שמה. ואני זוכרת שטיפלנו יחד בילדים מסוימים שבאו במצב נוראי ולפתע פתאום הם עמדו על הרגלים אחרי טיפול כל כך מסור של כמה ימים ושבועות אפילו. ולפתע פתאום עמדו על הרגלים כשחשבנו שהם במצב נורא.

היו"ר: את זוכרת אם מישהו מהקרובים של הילדים בא לבקר אותם?

העדה סמואלוב: הדבר היחיד שאני זוכרת מההורים את הפרצופים שלהם שהיו מודבקים על החלונות, היו מסתכלים ככה פנימה.

היו"ר: זאת אומרת הם ידעו שהילדים נמצאים שם וניסו לראות אותם. אבל לא נתתם להם להכנס.

העדה סמואלוב: לא היה בזמנו נוהג בכלל שהורים יכנסו למחלקות ילדים. גם בהדסה כשעבדתי שם בתור תלמידה הורים לא היו מותרים כמו שהיום ההורים ישנים על יד הילדים זה לא היה מקובל בכלל.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

היו"ר: את אולי זוכרת לאן נשלחו הילדים שהבריאאו?

העדה סמואלוב: לא.

היו"ר: לא, את זוכרת שהיתה שם או היה שם בית ילדים שהקימה ויצ"ו בקרבת המחנה?

העדה סמואלוב: אני יודעת שהיה דבר כזה. אבל רק משמיעה. אנחנו עבדנו קשה מאד. אנחנו עבדנו הרבה שעות ליום וכמעט ולא יצאנו לא היה לנו קשר עם החוץ בכלל. אנחנו כל הזמן היינו בפנים.

היו"ר: את זוכרת אם עשו ניתוחי גוויות לאחר המוות? את זוכרת איזה רופאה בשם דוקטור פרוינד?

העדה סמואלוב: כן הפתולוגית היא היתה שם. אבל מה שהיא עשתה אני לא יכולה להגיד.

היו"ר: את לא יודעת אם היא ניתחה.

העדה סמואלוב: שהיא היתה שם דוקטור פרוינד זה אני יודעת טוב מאד. אבל מה היא עשתה אני לא יודעת.

היו"ר: טוב אנחנו מצטערים,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

העדה סמואלוב: אני מצטערת,

היו"ר: בבקשה.

כ.ה. מימון: אמרי לי בבקשה את אולי זוכרת שבתקופה הקצרה הזו
היו גם אצלכם תינוקות שהיו זקוקים לקבל לינוק.

העדה סמואלוב: לא.

כ.ה. מימון: לא היו?

העדה סמואלוב: לא. אני לא זוכרת שהיו מניקים שמה.

כ.ה. מימון: לא היו מניקים.

העדה סמואלוב: לא.

כ.ה. מימון: זאת אומרת לא היו ביקורים של אמהות,

העדה סמואלוב: לא. אני גם כך שאני מתארת לי את המקום הזה. את
הצריף הזה שבו עבדנו אני לא זוכרת שהיתה שם איזה פינה
שהאמהות יכלו להכנס ולשבת שם להניק את הילדים. זה ברור
שלא היו יושבים בתוך חדרי הילדים זה בהחלט לא היה
מקובל.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

כ.ה. מימון: מה היה ההיקף? מה היה פחות או יותר מספר הילדים
באופן גס. איזה מבנה גדול קטן?

העדה סמואלוב: אולי זה היה משהו בסביבות 30.

כ.ה. מימון: שלושים. זאת אומרת היו בערך 30 מיטות שם.

העדה סמואלוב: כן.

כ.ה. מימון: בחדר אחד? בשני חדרים?

העדה סמואלוב: זה חדר אחד נכנס לתוך השני. היה חדר כככה שמאלה
ואחר כך היה עוד, משם היה עוד חדר.

כ.ה. מימון: את זוכרת אולי אם היו שם ביקורים של אנשים ונשים
זרים מחוץ לארץ?

העדה סמואלוב: לא.

כ.ה. מימון: משלחות?

העדה סמואלוב: לא.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

כ.ה. מימון: לא זוכרת. את יכולה לזכור מה שם המנהל באותה התקופה?

העדה סמואלוב: דוקטור מנדל היה.

כ.ה. מימון: מנדל?

העדה סמואלוב: כן.

כ.ה. מימון: זה היה בתקופה שבה את עבדת.

העדה סמואלוב: כן.

כ.ה. קובל: הוא היה הרופא הראשי?

העדה סמואלוב: הוא היה הרופא הראשי.

כ.ה. מימון: הוא היה הרופא הראשי.

העדה סמואלוב: כן.

כ.ה. מימון: ואת כבר היית אחות מוסמכת?

העדה סמואלוב: כן. אני גמרתי,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

כ.ה. מימון: היית מוסמכת.

העדה סמואלוב: אני בדיוק גמרתי בית ספר לאחיות.

כ.ה. מימון: איפה סיימת באמת?

העדה סמואלוב: פה בהדסה ברחוב הנביאים.

כ.ה. מימון: תודה.

היו"ר: תודה רבה לך.

עדותו של העד ד"ר סמואלוב שלמה - בקשה מס' 338/96

היו"ר: אני מזכיר לך שעליך לומר את האמת, את כל האמת ורק את
האמת. שמך? דוקטור או פרופסור שלמה?

ד"ר סמואלוב: שלמה סמואלוב.

היו"ר: סמואלוב. אתה לא היית רנטגנולוג? או משהו כזה?

ד"ר סמואלוב: אני פיזיולוג. זאת אומרת, זה מדעי היסוד.

היו"ר: ככה היה לי איזה זכרון שהיית ברחוב שטראוט.